

Den iridiska manövern

Ett ensamt ljus spred sitt sken i tältet, och Hazer Miriteks fladdrande skugga guppade stilla fram över väggarna av tyg, som formades till böljande vågor av vinden utanför. Som ett skepp i nöd rörde sig skuggan inte ur fläcken fastän den hela tiden fladdrade och guppade, upp och ner, om och om igen.

Miritek satt på en matta på golvet, lutad mot en kudde. Hans armé befann sig utanför. Genom tältduken hörde han avlägset några soldater skråla och skratta, och försökte minnas sist han ens ägnat en tanke åt att vara glad. Inte en enda gång under de senaste tjugofem dagarna, i alla fall. Kriget var det enda han talat med någon annan om sedan tältet slagits upp, Erim gav honom en rapport om dagen och tog då med sig mat. Inte heller ätandet var ett nöje – enbart en tillfällig distraktion som stal tid han kunnat lägga på intensivt tänkande. Han grubblade lite till. Var det verkligen tjugofem dagar? Det kändes som mer.

Han sträckte på sig och räknade strecken på barkbiten som var upphängd på tältduken mitt emot.

Tjugoåtta dagar, det var tjugoåtta dagar sedan de anlänt. Sedan belägringen av Saburam, iridiernas sista fäste hade börjat.

Och det var tolv dagar kvar innan den skulle sluta.

När fyrtio dagar och fyrtio nätter hade passerat skulle Miritek antingen vara tvungen att attackera eller dra sig tillbaka. Något annat gick inte, omgivningarna var redan plundrade på allt ätbart och de behövde proviant till återtåget. Under tiden kunde han inte göra något annat än att vänta, och hoppas på att fästet för varje dag under belägring blev svagare än vad armén blev för varje dag som belägrare. De hade order att skjuta på allt som försökte bryta belägringen, för att avskärma fästet från omvärlden så mycket som möjligt.

Det var i allas ögon något storslaget, en maktuppvisning där Varencias största armé såg till att inte en själ tog sig in eller ut ur den en gång ganska ansenliga staden Saburam. I folkets

ögon. I praktiken en enda lång väntan på ett beslut från Högsta Rådet. Närmare tiotusen soldater med svärd, ryttare med hästar, ryttare med wyverns, skyttar med armborst och magiker med böcker. Alla väntade de på det besked som skulle komma.

Attack eller reträtt, attack eller reträtt, attack eller reträtt.

De hade till och med en katapult, men Miritek hade beordrat den till en plats bakom hela armén, bredvid den numer överbemannade trossen, med bara en handfull vakter. Utan ammunition var den värdelös, och området kring Saburam bestod av åkrar vars stenar sedan länge burits bort, för att inte tala om grödorna. Inte en rot gick att hitta – allt var bortrensat! Han förbannade den iridiska förmågan att sopa bort allt bakom sig. Till råga på allt förvandlades åkrarna till lervälling när det regnade: det var bara vid magikernas tält jorden förblev torr.

Allt var på grund av myllan. Några månader tidigare hade man upptäckt att Varencias pengakistor inte innehöll en bråkdel så mycket silver som bokföringspapperna påstod. Miritek förstod inte riktigt om man planerade att fylla dem med iridiska rovor istället, för så vitt han visste tog det tid innan man kunde få saker att växa i jorden.

Han bekymrade sig över sin oförmåga att hålla rätt på antalet dagar belägringen varat, och reste sig för att hämta barkskivan med räknestrecken. Han räknade dem ordentligt två gånger, och kom fram till att de stämde. Tjugoåtta dagar, inte tjugofem. Så gick det upp för honom att det inte hade varit några ljussken från Saburam de senaste dagarna.

Han greppade bjällran som stod på kartbordet och började skramla.

”Eeeeerim!” Det tog en halv minut innan Erim andfått anlände, sömndrucken och gäspig, något han såg ut att göra ett halvhjärtat försök att dölja. Miritek kunde inte bestämma sig för om det var en kappa eller en bit av sin tältdekor Erim svept in sig i.

”Vad är det, general?” flåsade Erim, och Miritek nickade åt honom att sätta sig ner.

”Har det varit fler attacker från Saburams magiker de senaste tre dagarna?” Erim såg tankfull ut, och räknade på fingrarna. Han luktade svagt av alkohol.

”Nej, general.”

”Varför har jag inte blivit informerad?”

”General, ni…” Han tycktes försöka konstruera en mening med rätt ordföljd. ”Ni beordrade mig att bara rapportera om det absolut viktigaste för armén, och eftersom magikerna bara har attackerat Varenciska mål längre söderut och inte armén bedömde jag det inte som viktigt. Dessutom, om jag får säga det general, har ni oftast avbrutit mig och blivit irriterad när jag rapporterar om saker ni inte kan rå över.”

Miritek suckade, och blev fundersam.

”Det är bra, Erim. Du kan gå.” Erim reste sig upp, men stod kvar och betraktade Miriteks fårade ansikte innan han sade något.

”Är någonting fel, general?”

”Varför har de slutat med attackerna? Ända sedan vi kom hit har vi varje dag sett ett svagt vitt ljusskен kastas upp i luften från fästningen och bort för att träffa något mål längre söderut. Varje dag, som ett urverk. Vad har hänt, Erim? Har de tappat bort veven?”

”De har kanske bestämt sig för att gå oss till mötes.”

”Ha! Om det vore så väl.” Miritek kliade sig på halsen. En annan sak han glömt de tre senaste dagarna var uppenbarligen att raka sig. Så blev han beslutsam. ”Vi bör få våra instruktioner snart. När vi stormat deras fäste kan vi fråga ut deras magiker. Våra frågor kommer att besvaras, var så säker.”

”Ja, general. Våra frågor kommer att besvaras.” Erim fick en nick att gå, och Miritek såg sin assistent fumla upp tältduken och stappla ut i mörkret.

* * *

”Mina herrar! Sansa er!” I vanliga fall var högljudd argumentation i Högsta Rådet ungefär lika vanligt som ösregn i Mutaraöknen; det brukade ske någon gång vart femtionde år eller så. I vanliga fall.

Janol Urt sökte efter något att slå i bordet med, och efter några sekunders resultatlöst letande medan de andra tre verbalt försökte lyncha varandra fick han nöja sig med ett inte alltför gammalt exemplar av lagboken.

Sorin var den förste som slet bort blicken och såg upp, och de andra två följde snart därefter. Rokal muttrade något om spöstraff, och Azar hade i sin iver ställt sig upp, något både han själv och de andra nyss verkade ha lagt märke till. Urt manade åt dem att vara lugna, och väntade med att säga något tills alla satt ner bekvämt och med uppmärksamheten rätt riktad.

”Vi kommer ingen vart på det här sättet.”

Sorin skakade på huvudet. ”Vi är mitt uppe i ett krig och vår gode Azar här vill att vi avbryter det. Säg mig, hur långt tror du vi kommer med de tankebanorna?” Urt såg att Azar reagerade starkt på påståendet.

”Jag har aldrig sagt något sådant, och som ni alla vet är jag starkt emot alltför drastiska åtgärder. Det enda jag vill är att vi på nytt undersöker våra handlingar och iridiernas reaktioner. De har ju, som vi alla vet, upphört med sina till synes slumpmässiga magiattacker. Förut brukade vi få ett sönderbränt trähus om dagen, eller ett förtöjt skepp som slogs till

spillror i en hamn, men allt det där har upphört. Vi har inte haft en enda attack på fem dagar. Skeppen är redan på väg tillbaka till sina hamnar, och den plötsliga anstormningen till stenbrottet har avtagit. Och lika bra det," tillade han. "Priserna höll på att skjuta i höjden."

"Du har kanske glömt att det är *vi* som äger stenbrottet, Azar?" sade Sorin.

"Javisst ja, sa jag stenbrott? För jag menade stengrop, det är nämligen en bättre beskrivning. Vi har inte hur mycket sten som helst, och vi måste hushålla med det vi har så gott vi kan. Vi får inte bli av med allt så att vi blir beroende av import. Tänk om vi skulle vilja bygga ett nytt Rådhus, till exempel. Det är något av ett under att inte den här byggnaden har brunnit ner till grunden ännu. Man tycker ju att iridierna borde veta var vi håller till vid det här laget."

"Var inte så enfaldig, Azar," sade Rokal, som hade suttit och fingrat på en liten genomskinlig glaskula. "Högsta Rådet har använt den här byggnaden som rådplats i generationer. Det finns ingen anledning att byta." Han måttade kulan mot ett fönster och blundade med ena ögat och sen det andra för att se hur ljuset bildade färger. Rummet var sparsamt möblerat, och förutom ett fönster på vardera långsidan fanns det bara ett bord och stolar, som visserligen var ändamålsenligt bekväma.

"Men tänk om?" De blev alla tysta en stund, Rokal var som besatt av sin lilla kula som inte var större än en tumnagel, och Urt och de andra tittade på med måttlig entusiasm.

"Har vi verkligen inte viktigare saker att tala om?" sade Urt till sist.

"Allt annat påverkas av kriget," konstaterade Rokal och stoppade ner kulan i en ficka. "Kriget *är* det viktigaste. Och vi har trots vad Azar säger flera goda anledningar att fortsätta det. Säljer vi mark kan vi snabbt få in lite silver."

"Eller *mycket* silver," sade Sorin. "Min äldsta dotter vill in på handelsskolan i Fern."

"Rokal, du tycks ganska likgiltig till allt det här," sade Urt. "Hur kommer det sig? Har du tappat intresset av att kriga?"

"Bara för att jag är bättre på att ändra sinnestillstånd än vissa andra betyder det inte att jag är ointresserad. Jag tror att situationen är ganska… glasklar som den är, vi kan inte börja ifrågasätta tidigare beslut nu. Två av oss vill fortsätta, en av oss vill inte, så frågan är väl snarare vad *du* tycker, Urt."

"Jag är inte övertygad än. Vi behöver lite mer betänketid, och eftersom vi ändå har några dagar över kan vi lika gärna använda dem."

* * *

När det var åtta dagar kvar bestämde sig Miritek för att han ville lämna tältet och ta en titt runtomkring armén. Han behövde inte göra mer än att sticka ut huvudet för att se hur en vanlig soldat hade det, så han begav sig tillsammans med Erim bort till trossen för att personligen se över matbeståndet. På vägen dit noterade han att en ensam spanare på wyvern fanns uppe i luften, precis som han hade beordrat. Erim berättade att ett strikt schema hade lagts upp så att alla ryttare var inlagda i rotation.

De flesta av markfolket såg ut att ha det ganska gott ställt, och det största problemet var egentligen den vitt spridda utttråkningen.

Trossen bestod mestadels av utleda män och kvinnor som en gång om dagen såg till att maten serverades. Det fanns fortfarande en del kött och fisk kvar, men den vanliga soppan såg ut att bli det enda på de flesta soldaters matsedel de närmaste veckorna framöver, och i synnerhet under återtåget. Trossen hade åtminstone inte använt mer än vad de skulle, utan höll sig på ganska resonliga nivåer. Om beslutet blev att attackera skulle maten räcka mer än väl, särskilt som wyverns inte var särskilt nogräknade med vad man matade dem.

Miritek talade också med dem som vaktade katapulten, och gav dem tillåtelse att sluta leta efter stenar, då någon tydligen gett dem den ordern för att de inte skulle känna sig sysslolösa. När det nu faktiskt gått trettiotvå dagar utan resultat var Miritek tvungen att hålla med om att det kändes ganska meningslöst.

Efter att ha skakat hand med några av de med lägst rang i trossen och därmed hela armén gick Miritek och Erim bort till magikernas hoper tält. Han steg upp på vad som tycktes vara ett jämt upptrampat jordgolv utomhus, som var torrare i det fria än vad hans mattor var i tältet. En kvarglömd fågelskrämma en bit bort såg till en början ut som magikernas underbefälhavare Barus, men Miritek ändrade snart kurs då han upptäckte att figuren hade hög hatt samt att den inte rörde sig ur fläcken. Inte långt därifrån undervisade den riktige underbefälhavaren fem par magisoldater i en övning där de tränade sig på att kasta magier på varandra och deflektera dem. Små blåvita ljussken färdades som vettskrämda svalor fram och tillbaka, och Miritek gick försiktigt runtomkring för att inte hamna i vägen. Erim var aldrig mer än några steg efter.

Barus stod förnöjt och såg på när ljusskenen jagade från person till person, ett ständigt ilande utan slut. Till sist kom Miriteks tålamod till ända.

”Barus.” Barus hoppade till och vände sig om.

”General! Jag tänkte väl att jag kände en mundan närvaro.” Miritek låtsades att han inte hört.

”Och ni ser till att alla magiker håller sig i topptrim.”

”Självklart, general,” sade Barus, och lutade sig framåt förtroligt. ”Vill generalen se något imponerande?” Han väntade inte på svaret, utan hojtade istället till sig ett par av de som tränade.

”Hurem, Keras, visa generalen vad ni går för.”

De bägge ställde sig i samma position som förut, kanske knappa tio meter ifrån varandra. Sedan skickade den ene iväg ett litet glänsande ljussken till den andre, som returnerade det. Så höll de på, och för varje vända gick det allt fortare och fortare.

”Vi vet att iridierna har ganska skickliga magiker,” sade Barus med ena ögat på sina elever, ”och en del av deras magier är antagligen mycket svåra att stoppa. Däremot kan man öva sig på att skicka tillbaka magin mot den som kastade den.”

”Slå två flugor i en smäll.”

”Just precis, general. Jag gläds av att man insett vikten av…” Barus avbröt sig hastigt när en av de bägge magikerna kastades omkull baklänges. Det lilla ljusskenet, som nu hade hastigheten av ett armborstlod, slungades iväg åt ett helt annat håll, och träffade fågelskrämman som stod ett femtiotal meter bort. På mindre än ett ögonblick hade den flammat upp och förkolnats.

”Ni får nog träna lite till,” anförtrodde Miritek. ”Kom Erim, vi går härifrån innan nån av *oss* blir det ena av flugsmällans offer.”

Väl tillbaka på våt jord skickade Miritek iväg Erim att hämta de senaste rapporterna rörande omgivningarna, och eftersom skymningen precis fallit tände han en liten brasa i eldstaden och satte sig i en fåtölj. Plötsligt revs det upp ett hål i taket på tältet, ett armborstlod svischade förbi och knastrade lodrätt fast sig i kartbordet. Efter en stund sprang Erim in med några kartrullar i famnen, men han slängde dem bara åt sidan och försökte hämta andan så gott det gick.

”General, en fiendewyvern bröt precis igenom och lyckades landa i Saburam.”

”Vad?! Hur då?”

”Den flög in så snart mörkret fallit, samtidigt som vi höll på att byta wyvernspanare. De måste ha studerat våra rotationsscheman, general, det är den enda förklaring jag kan komma på. Ingen av armborstskyttarna som sköt från marken tycks ha träffat.” Miritek reste sig upp, greppade armborstlodet och drog loss det. Det var definitivt varenciskt.

”Jag märkte det.” Han tog i, bröt det i två delar och lade bitarna i Erims högerhand. ”Se till att de som sköt ifråntas sina armborst och tas ur tjänst. Vi kan inte ha skyttar som riskerar livet på sina medsoldater för chansen att skjuta ner en ynklig fiendewyvern.” Erim stirrade förskräckt på stumparna han höll i handen, och under några sekunder for hans blick uppåt till

hålet, för att nickande komma tillbaka till Miritek, som lugnt fortsatte. ”Såg någon *var* wyvern landade?”

”Några talade om en terrass längst upp i utkikstornet, men vi kan inte vara säkra.”

”Låt de som sköter bytena ändra sina scheman till mer oregelbundna växlingar. Och nu vill jag ha fem wyverns i luften, dygnet runt. Kommer de med fler vill jag åtminstone kunna bjuda till motstånd.”

”Ja, general.” Miritek fann en översiktskarta över Saburamområdet och rullade upp den på bordet.

”Vad händer annars?”

”Den information vi har samlat in kan bäst sammanfattas i ett ord: ingenting. Inga försök från fästet att attackera våra trupper med avståndsvapen eller magi, inga ovanliga observationer eller beteenden inifrån fästet, och förutom det lilla missödet vi precis hade; inga försök från Saburam eller utifrån att penetrera belägringen. I varje fall definitivt inget som tycks vara organiserat från någon högre instans.”

”Det där med magin är rätt intressant, tycker du inte, Erim?”

”Hur så?”

”De har visserligen slutat nu, men under varenda en av de tjugofem dagar de faktiskt utförde attacker var inte en enda riktad mot armén. Varför tror du de gjorde så?”

”De kanske tror att vi har tillåtelse att attackera om vi upplever armén som hotad.”

”Hotad? Vi kan krossa dem med enkelhet om vi stormar. Det enda syftet belägringen tjänar är att göra saker och ting enklare för oss när vi väl attackerar. Göra dem svagare moraliskt. Och kanske fysiskt, på grund av matbrist.”

”Det ter sig dumt av en bågskytt att ge sig på en drake. De vill kanske attackera något som är enklare att hantera, istället för en armé som kan rasa mot dem när de som minst anar det.” Miritek godtog det som en möjlighet, men ville ändå höra det från någon som visste mer om magi. ”I morgon vill jag prata med Barus. Säg åt honom att komma hit innan middag.”

”Som ni vill.” Miritek betraktade den uppslagna kartan.

”Finns det några nyheter om det som blev kvar av iridiernas armé vid Karante? Har de lyckats organisera sig kan de mycket väl vara på väg hit nu. Alla de här… stillhetstecknen, de kanske bara är lugnet före stormen.”

”Det är möjligt,” sade Erim varsamt, ”men i så fall vet vi ingenting om det.”

”Det oroar mig,” sade Miritek och drog en cirkel runt Saburam med sitt finger. ”De kan befinna sig en dryg dagsmarsch bort i vilken riktning som helst, och i så fall har de överraskningsmomentet på sin sida.”

* * *

Azar gick fram och tillbaka framför bordet medan han pratade, och när han passerade fönstren skiftade hans skugga och ljuset plats med en pendels svängande rytm.

”Återstoden av deras armé vid Karante har gjort helt om. Vi hade bekräftade rapporter om att de var på väg mot Saburam, bara någon dag därifrån, men nu har de vänt. Varför har de vänt?” Azar gjorde en konstpaus innan han fortsatte. ”Vi måste skicka en representant till Saburam för att prata, om vi beordrar general Miritek att attackera om några dagar är det redan för sent!”

Rokal såg inte ut att dela Azars häftiga entusiasm, utan försökte tala lugnt och sansat, även om det var svårt när han var tvungen att se på när Azar rastlöst vankade av och an.

”De fick uppenbarligen nys om att vår armé har belägrat deras sista fäste, och blev rädda, precis som när de flydde hals över huvud vid slaget vid Karante.”

”Men det där kanske inte riktigt stämmer, Rokal,” insisterade Azar. ”En del säger att iridierna tidigt insåg att deras trupper var dåligt utrustade för att möta vår här, och att de utnyttjade sin flexibilitet för att fly innan striderna kunde börja. Till vilken grad de lyckades med den saken kan ju diskuteras, men mycket tyder på att de soldater som är kvar är större till antalet och mer organiserade än vi till en början trott.” Rokal suckade djupt.

”Upphör du aldrig att komma med dina domedagsförutsägelser?” Azar stannade plötsligt upp.

”Vad du menar med det?”

”Vår fiende upphör först med sina magiattacker, och därefter avmobiliserar de sin egen armé. Säkerligen måste dessa två händelser tyda på att Skaparen har gett dem något tecken, och att nu inte är den bästa tiden för syndande och blodspillan.”

”Nu är det du som är enfaldig.”

”Vad är det du försöker säga då, Azar?! Vi vet att iridierna har byggt upp med förråd och resurser inför en expansion. Vi måste slutföra kriget, behålla de områden vi tagit, för annars kommer de att ta våra områden ifrån oss när de får chansen senare. Vi behöver silver, Azar. Vi måste brandskatta de fästen vi vinner och sälja de delar av vår egen jordbruksmark som vi inte kan bruka – och ersätta den med iridiernas mark så att de kan producera vår mat. Det går inte att göra på något annat sätt. Du vet det. Vi kan inte låta fiendens ologiska taktiska drag så tvivel i våra sinnen.”

”Väl talat, Rokal,” sade Sorin. ”Jag håller med om att den här debatten är meningslös – oavsett vad det är vi kommer fram till.” Azar skulle precis svara, men avbröts av att dörren till rummet öppnades. Den nye pengamästaren steg försiktigt in med ett papper i handen.

”Angående marken i nordost vi ville sälja har jag fått ett synnerligen bra anbud som jag råder er att ta. Silvertackor med ett motsvarande värde av sjuttiofemtusen silvermynt. Jag tvivlar på att det finns någon som kan bjuda högre på så kort varsel, särskilt som det gäller enorma arealer. Jag ber om ursäkt för att jag avbröt mötet, men jag ville ha ett besked så snart som möjligt… innan köparen ändrar sig.”

”Nordost…” sade Urt fundersamt, ”Marken längs med den iridiska gränsen?”

”Just det.”

”Vem är köparen?” frågade Rokal.

”Anonym, men betalningen sker genom en bank vi går i god för. Det är ett mycket bra bud, jag-”

”Råder oss att ta det, ja, vi förstår. Några invändningar?” Sorin skakade på huvudet, Azar viftade nonchalant med handen och Urt gav en godkännande nick.

”Vi är överens,” sade Rokal. ”Du kan gå.”

När pengamästaren gått insåg plötsligt Azar vilken lättnad det innebar att de faktiskt kunde komma överens om något, hur litet det än var. Han påmindes också om hur sällan det faktiskt skedde.

”Trots vad jag precis bevittnade vill jag ibland ifrågasätta De Äldres vishet när de skapade ett Råd med fyra personer som alla måste vara ense. I praktiken har vi alla gått med på beslut när tre är överens, men i situationer som den med kriget känner man verkligen att en person till skulle behövas.” Sorin fnös åt detta.

”*Fem* personer i Högsta Rådet?” sade han och tittade roat på Azar. ”Varför inte *tre*?”

* * *

Ett möte med generalen var ett möte man sprang till.

Barus stod upp med ryggen mot tältingången och försökte hämta andan på ett så värdigt sätt som möjligt. Miritek satt bekvämt i sin fåtölj med ryggen mot eldstaden och tillät sig ett leende. Barus började genast ursäkta sig.

”Jag hoppas inte ni tog illa upp av incidenten igår, general. Det var inte min mening att stressa upp…”

”Så, så, Barus. Ta det lugnt. Du är inte här för att be om ursäkt.”

”…ni förstår, allt som deflekteras måste träffa *nånting*, och…” Barus hejdade sig. ”Inte?” Han skruvade osäkert på sig. ”Förlåt. Jag menar… vad är jag då här för, general?”

”Berätta vad du vet om iridiernas långdistansmagier, de som de skickade dagligen fram tills för en vecka sen.”

”Tja… de måste använda sig av någon slags kraftigt fokuserad magi. Att döma av dess styrka antagligen en ganska tärande magi.” Barus gjorde ibland pauser, och talade ganska dröjande. Han tycktes inte heller vara alltför bekväm med att ha fått sina skor nedsmutsade.

”Antagligen? Se mindre på dina fötter och mer åt mitt håll. Var inte rädd för att möta mina ögon, Barus. Jag är din general, inte din kejsare.”

”Ja, vi…” – han skrattade till – ”Hur ska jag säga det här. Varencia har inte skaffat sig den nivån av kunskap som krävs för att kunna genomföra sådana magier… över huvud taget. Men jag kan gissa. Jag har läst en hel del, och… jag kan ge ganska bra uppskattningar.” Miriteks lätt bekymrade ansiktsuttryck blev något muntrare.

”Uppskatta på du. Jag lyssnar.”

”Tja… för att göra något så kraftigt måste den som utför magin vila innan han eller hon kan utföra något enkelt arbete igen. En dag minst, skulle jag tro, så stor är påfrestningen. Det vi har sett är alltså inte en ensam magikers verk, utan fleras. Man kan anta att det är ofarligt för en magiker att utföra en likadan magi tre dagar efteråt igen helt utan risk, men för varje gång måste man vänta längre om man vill bibehålla säkerheten.”

”Vad händer om de inte väntar?” Barus tvekade lite och svalde en gång innan han svarade.

”Extrem trötthet – till en början. Därefter istället sömnlöshet, ångest… till sist vansinne.”

”Fortsätt.”

”Förutsatt att det här stämmer kan en möjlig anledning till att de upphört med sina attacker mycket väl vara att de vill vila upp sina magiker inför vårt anfall.”

”Men säkerligen måste det väl finnas *någon* de kan använda. Så mycket som jag har hört om iridiernas magiker borde de väl ha ganska många.”

”En vanlig missuppfattning. Deras rykte är främst baserat på kunskap och enskilda personers framsteg inom magin, inte på antal.”

”Så det är därför de har upphört,” sade Miritek belåtet, ”de tror att de kan vinna om de skaffar ett övertag magimässigt. Så fåfängt. När armén dundrar in mot deras portar med murbräckor ska de nog se att det inte tjänar något till.”

”Självklart, general. Absolut.” Miritek suckade.

”Försöker du antyda något, Barus?”

”När vi ändå är inne på spekulationer, general. Det kan vara på det sätt ni kommit fram till, men det som till synes är inaktivitet skulle också kunna vara något helt annat.”

”Ett fredstecken, menar du?”

”Också en möjlighet, om än inte särskilt trolig.” Miritek lät sin otålighet släppas fram.

”*Sjung ut*, Barus.”

”Det kan vara en uppladdning för magikerna istället, en förberedelse inför något annat.”

”Något annat? Du vet att jag avskyr gåtor, Barus. Vaddå för något?”

”Jag vet inte,” svarade Barus med osäkerhet i rösten. ”Något stort.”

* * *

Sorin satt något ihopsjunken vid bordet och betraktade Urt, Azar och Rokal, som i sin tur betraktade honom och varandra. Tystnad var inte heller det en vanlig företeelse i Högsta Rådet, men, påminde sig Sorin, det var inte vanliga tider. Nästa dag skulle de vara tvungna att komma med ett beslut, men trots närmast oupphörlig diskussion hade inte åsiktsbalansen brutits. Det fanns en självklar osagd förståelse som sade att kriget bara kunde fortsätta, såvida inte två till förutom Azar ändrade åsikt. Men till och med Azar tycktes behöva ta en paus ibland, där han satt framåtlutad mot bordskanten med en mugg vatten. Sorin visste att även Azar insåg, att det skulle det krävas en omstörtande händelse för att Rådets inställning skulle ändras.

I brist på något att göra hade de befallt att man skulle ta reda på vem det var de sålt den nordöstra marken till.

Under tiden satt de bara där, och väntade. En av dem väntade på något stort, en annan på att komma hem och lägga sig, en tredje på veckoslutet. Själv väntade Sorin på pensionen.

Dörren in till rummet öppnades, och en man vars namn Sorin inte mindes stack in huvudet med ett pergament i handen. Sorin, som satt närmast, avbröt honom innan han hunnit öppna munnen:

”Ge mig pergamentet och var snäll och lämna oss ifred. Vi är mitt uppe i viktiga diskussioner och vill inte bli störda.” Mannen gjorde som han blivit tillsagd, och stängde dörren efter sig utan ett ljud.

”Vad står det?” frågade Rokal. Sorin läste igenom meddelandet både en och två gånger. Han fnös och skrattade förläget.

”Det kan inte stämma.”

”Vad står det?” upprepade Rokal. När han inte fick något svar ryckte han till sig pappret och läste högt:

”Betalning för nordöstra marken erhållen och säkrad. Ägandepappren har lämnats över och köparens representant berättade då vem köparen var, ytterligare undersökning anses överflödig. Marken tillhör nu officiellt… det Iridiska Furstendömet?! Vad?!”

”Låt mig se,” sade Urt, och tog pappret och läste.

”Stämmer det?” undrade Azar.

”Det står det här,” sade Urt. ”Iridierna har köpt vår mark.” Sorin lade fötterna på bordet, och tog en klunk vatten.

”Finns det inte ett litet rike någonstans vid Tuminabergen där folket kallar sig iridier? Det kanske är de som köpte marken. Jag menar, hur skulle iridierna ha fått ett meddelande genom belägringen?”

”Brevduva,” sade Azar. ”Och det är idirerna du tänker på.”

”Åhå.” De lät det sjunka in, och rummet fylldes av tystnad och förvirring under någon minut.

”Det tycks mig uppenbart,” sade sedan Rokal, ”att iridierna vet något om marken som inte vi vet. Och nu vill de trycka in det faktumet i ansiktet på oss.” Sorin höll med.

”Jag kan inte heller komma på någon annan förklaring. Vi har antagligen blivit snuvade på något värdefullt.”

”Måste ni alltid tänka så negativt?” utbrast Azar. ”Det är allmänt känt att marken är lämplig för jordbruk. Och gode Skapare, sjuttiofemtusen silvermynt, det är nästan så att hålet i kassan täcks! De har gjort oss en stor tjänst.” Han såg de andra tre in i ögonen, och slog därefter ut med armarna. ”Behöver ni verkligen vänta på något mer tecken än det?”

Stämningen i rummet återgick till den tidigare stilla tystnaden, fast med den betydande skillnaden att samtliga rådsmedlemmar försattes i djup eftertanke. Efter en timmes fullkomligt lugn reste sig Sorin och gick fram till ett av fönstren. Han lät solens strålar smeka sitt ansikte, och öppnade regeln så att vinden kom in och svalkade av honom. Därefter harklade han sig, och vände sig in mot rummet.

”Ja, det behöver jag.”

* * *

”Vi avbryter våra magier, vi låter vår armé göra helt om, vi köper deras mark till överpris – och vad händer? Ingenting! Vi är fortfarande under belägring, och deras armé står kvar utanför våra portar likt en gam i öknen som väntar på en törstande hunds sista andetag.”

Terriem Kazu, Härskare över Saburam (och det sista som var kvar av det Iridiska Furstendömet), stod på tornterrassen i sällskap med Lemi Dorst, mästermagiker och hans bäste vän. Tillsammans blickade de ut över den enorma armé som hade samlats utanför fästets murar, en armé de bägge visste att fästets naturliga försvar inte skulle kunna stå emot. Dorsts wyvern, som stod i ett litet stall på baksidan, gjorde ett grymtande ljud ifrån sig, som antagligen hördes ända ner till borggården.

”Du gav den mat?”

”Du har bara varit här i knappt en vecka, och ändå har ni två ätit mer än hela min livvaktsstyrka gör på en månad.” De lyckades skratta, och fortsatte se ut över landskapet nedanför.

”Vad tänker du göra?” frågade Dorst efter en stund.

”Det är uppenbart nu, att de kommer att attackera vilken dag som helst. Jag är rädd att jag kommer att behöva dina tjänster. Vet du varför jag skickade efter dig?” Dorst suckade, och fick ett närmast sorgset ansiktsuttryck.

”Är du *helt* säker?” sade han vädjande. ”Jag har bara gjort det en gång förut. Och det finns inga garantier för att det fungerar igen.”

”Jag vet, jag är beredd att ta den risken. Det finns inget annat sätt.” De var tysta i några minuter, och njöt av kvällsbrisen.

”Jag behöver minst femtio helt utvilade magiker.”

”Du har dem.”

”Jorden häromkring kommer antagligen aldrig någonsin mer att kunna brukas.”

”Jag köpte precis åkrar för sjuttiofemtusen silvermynt. Det verkar som om det problemet löste sig självt.”

”Du gör bäst i att glömma bort egna trupper som finns i närheten, för jag kan inte garantera säkerheten för dem som befinner sig utanför murarna.” Kazu nickade, och lade handen på sin väns axel.

”De är långt borta nu. Det finns inga hinder.”

”Du vet att jag inte gillar det här, Terriem.”

”Ingen förväntar sig att du ska tycka om det. Men det är nödvändigt. Det handlar om hela vår dynastis öde.”

”Jag antar att vissa saker *är* värda att döda för.” Dorst tog ett djupt andetag. ”Jag kommer att behöva natten på mig till förberedelser.” Kazu nickade.

”De andra är redan informerade. Kom med ska jag visa dig till ett rum ni kan använda.”

* * *

”De avbryter sina magier, de låter sin armé göra helt om, och nu säger du att de köpt mark av oss till överpris!” Miritek såg stumt på Erim, som höll ett meddelande i handen.

”Budbäraren hade med sig en del andra nyheter också, men jag trodde att du skulle finna det här intressant.”

”Synnerligen.”

”Han bad mig säga att han kan ta med sig hem ett sista meddelande innan Högsta Rådet skickar det slutliga beslutet imorgon. Han landade precis, men han skulle tillbaka längs med en sträcka där de kunde byta budbärare, så han kan lyfta genast. Ska jag anteckna ett meddelande, general?”

”Nej. Jag kan lämna det till honom personligen. Och jag vill höra de här nyheterna av honom med egna öron.”

Solen grydde när de återigen gick förbi den myriad av tält som slagits upp av soldaterna. Till sist nådde de fram till det tält där budbäraren vilade innan avfärden. Hans wyvern stod utanför och drack vatten ur en tunna så att det stänkte runtomkring, sadeln låg vid ingången. De steg in i tältet. Miritek bestämde sig för att gå rakt på sak.

”Jag är general Miritek, jag vill höra de här nyheterna om markuppköpandet med dina egna ord.” Mannen satt på en säng och sörplade i sig soppa, och gjorde ansats till att resa sig, men Miritek visade med handen att han skulle sitta kvar. ”Jag har inte tid för formaliteter, bara säg det du vet.”

”Tja… tydligen ska iridierna ha lämnat ett anonymt bud på en del mark. Högsta Rådet antog budet, och fick sedan reda på att det var iridierna som låg bakom. Det verkar inte särskilt logiskt, med tanke på att iridierna har gott om odlingsbar mark. Om man bortser från att vi står på en del av den.”

”Vänta… berättade de självmant att de var köparna efter att ersättningen betalats?”

”Ja, såsom jag uppfattade det. Och det var inte lite ersättning heller. Silvertackor värda sjuttiofemtusen silvermynt… ofattbart.” Han skakade på huvudet. ”Ska jag ta med något meddelande till Högsta Rådet, general?”

”Ja. Erim.” Erim hade med sig en bräda, lade ett pergament mot den och tog fram en fjäder och ett bläckhorn. ”Jag vill att du hör det här, om meddelandet skulle förloras av någon anledning.” Mannen nickade, och förde skålen till munnen för att få i sig det sista av soppan.

”Som ni vill. Jag har ett gott minne.”

När Erim hade doppat fjädern i bläcket började Miritek diktera. ”Jag framför här respektfullt min rekommendation inför det beslut ni har framför er. Minns väl att jag kommer att följa ert beslut, vad det än blir.” Han harklade sig. ”Min rekommendation är retirera för att närmare undersöka de möjligheter som finns för en möjlig fred med iridierna. Denna bedömning grundar sig främst på den senaste veckans händelser och jag tror inte att det är tid för förhastade beslut i nuläget. Saburam ska ingenstans, och jag och armén kommer att finnas tillgängliga, var vi än skulle befinna oss.” Miritek gick fram till Erim, läste igenom texten, tog fjädern, doppade den i bläcket och skrev sin signatur. Erim stoppade ner meddelandet i ett kuvert och försedde det med Miriteks sigill. Sedan gav han det till Miritek, som gav det till mannen.

”Är det jobbigt att flyga?” frågade Miritek.

”Ganska. Rutterna är hemliga för alla utom oss och vi måste memorera dem i huvudet. Sedan krigets början har Högsta Rådet blivit livrädda för falska meddelanden, det är inte alltid breven märks med sigill så buden stoppas om de inte kan återge exakt vilken rutt de flugit och vid vilka stationer de rastat. Ett enda fel och zack! Man fängslas för spioneri eller förräderi. Jag har lärt mig att lita på mitt minne mycket väl, general, men jag vet inte vad som händer med mig om meddelandet förloras, och vill inte heller veta.”

”Se då till att få fram det, och att inte glömma bort något. När kan du flyga?”

”Nu,” svarade mannen.

”Gör så.” De skakade hand.

Miritek och Erim gick ut och såg på när mannen sadlade djuret, lastade på sin väska, hoppade upp och lyfte. Miritek såg länge efter de flaxande vingarna, ända tills mannen och hans wyvern bara var en siluett. Snart hade den blivit en prick på himlen, och sedan syntes den inte mer.

De passerade magikernas tält. Miritek noterade att man fortfarande tydligt kunde se skillnaden i jorden.

”General!” Barus kom springande mot honom.

”Vad är det, Barus?”

”Kom med, fort. Vi tror att det håller på att hända något i fästet.” De skyndade sig till en öppning mellan tälten där det inte hade slagits upp någonting. Flera magiker var samlade och försökte få en skymt av fästet.

”Det händer något i tornet,” sade en av dem och pekade. Det såg ut att komma gnistor därifrån. ”De håller på med någonting.”

”Jag kan se det,” sade Miritek. ”Men *vad* är det de håller på med? Försöker de skicka ett meddelande?”

”Jag tror inte det,” sade Barus och försvann in i ett tält. ”Jag ska hämta en bok!” hördes det där inifrån. Under tiden växte gnistorna från tornet, och blev ett skarpt ljussken. Ett stadigt mumlande hördes runtomkring, fler och fler blev medvetna om att någonting var på gång. Barus störtade ut ur tältet med en bok i handen och en sida uppslagen.

”Det är precis som den här bilden i…” Han stannade upp när han fick syn på ljusskenet, som hade växt och bildat ett moln av vitt glitter. Han tappade boken. ”Okej, alla samlas här, NU!” Hans magiker ställde sig runtomkring honom. ”Vad vi ser där,” sade han och pekade, ”är en svart magi. Låt inte det vita skenet lura er, det är en av de mäktigaste magier som vi känner till.” Molnet lyfte plötsligt, och färdades uppåt i luften. ”Om vi kan förbereda oss i all hast har vi åtminstone en chans att stå emot…” Det vita gick i en bana neråt nu, rakt mot armén, hela tiden allt fortare och fortare. Barus tog upp boken från marken och började bläddra febrilt. ”Aha…” Han lät fingret följa under texten han läste. ”General! Det är på väg hit och jag vet inte om vi kan stoppa det.” Miritek skyndade sig fram till Barus och talade lågt.

”Försök! Det måste stoppas.”

”Vi ska göra vårt bästa. Håll er undan.”

Miritek och Erim ställde sig vid ingången till Barus tält och såg på när magikerna arbetade tillsammans. De bildade en ring, och precis när det vita molnet var ett stenkast ovanför deras huvuden skickade de iväg en blå stråle som kämpade sig uppåt. Molnet försvagades till en början, men tilltog sedan igen och fortsatte sjunka.

”Vi kan inte stoppa det!” Barus var desperat, helt genomsvettig, och de andra såg inte ut att må bättre. Det glitrande molnet hopade sig över deras huvuden, men ljuset var inte varmt, det var kallt. Miritek formade sina händer till en lur runt munnen.

”Gör vad som helst!”

”Vi kan kanske deflektera, avleda det!” blev svaret. Miritek behövde inte ens tänka innan han svarade.

”Gör det, avled det! *Få bara bort det från armén, Barus!*”

Miritek och Erim såg hur Barus röt några order till sina magiker, och de gjorde ännu ett försök.

”Ta i!” vrålade Barus. En av magikerna föll ihop på marken. ”Ta i!” Molnet stod nu stilla i luften. ”Ännu mer!” Det var på väg uppåt. Ännu en magiker föll ihop. ”Förbannade svartmagi, försvinn!” Tre stycken till ramlade omkull, inklusive Barus, men magin hade vänt. Cirkeln bröts och det blåa ljuset upphörde, men molnet försvann upp i luften, bort, åt ett annat håll.

”Skicka efter vårdare,” sade Miritek till Erim, som genast sprang iväg. Miritek satte sig på huk bredvid Barus, som plågsamt hostade fram sina ord.

”Jag vet inte… vart det är på väg… det finns kvar någonstans… jag borde ha vetat…” Han hann aldrig avsluta meningen. Ingen av de fallna hade överlevt, och de som stod upp föll ihop av utmattning.

Det enda som fanns kvar var boken Barus hade använt. Den låg på marken uppslagen på den sida som magin fanns beskriven på. Miritek satte sig ner och läste.

”Terminusglitter… suger ut allt liv som kommer i närheten av magins moln, fördärvar alla varelser, stora som små, insekter, växter, gör fertil jord obrukbar.” Miritek fortsatte inte läsa. Allt gick ihop nu. Alla motsägelser, alla saker som gett upphov till förvirring. Allt ingick i deras utstuderade plan, deras manöver.

Vilken idiot han hade varit…

* * *

”Är vi överens då?” sade Rokal belåtet och höll upp sin ljuskula mot fönstret. Han tyckte dess lyster bestod av fler färger än någonsin. De andra nickade sina jakanden, och Azar började impulsivt skaka hand med de andra rådsmedlemmarna. Med Miriteks rapport från själva belägringen hade det inte varit mycket att diskutera. Om självaste *generalen*, mannen som i praktiken ledde hela kriget, inte ansåg det lämpligt att fortsätta…

De var nu överens om att det verkligen hade skett ett misstag, och om det fanns en möjlighet att komma fram till en lösning utan att spilla blod var det deras plikt att göra det.

”Jag går och hämtar någon som kan få ner det på papper,” sade Rokal. ”För en gångs skull kan vi beordra Miritek att dra sig tillbaka, och inte dundra vidare.”

Han möttes i dörren av en budbärare, som att döma av sin andfåddhet hade sprungit hela vägen.

”Det har hänt något hemskt,” sade han bedrövat. ”I Fern. Det har hänt… något hemskt.”

* * *

”Idag är sista dagen,” sade Erim. ”När tror du det kommer?” Miritek satt i sin fåtölj med ögonen stängda.

”Jag vet inte, Erim. Sätt dig någonstans, jag tål inte att du står upp när jag sitter såhär.”

”Hur visste du att jag stod upp?” Miritek flinade bara, och fortsatte tala för sig själv i sitt eget mörker.

”Det är intressant vilka spratt ödet kan spela mot oss, tycker du inte Erim? Högsta Rådet har suttit i godan ro och fattat ett beslut. De har till och med fått min åsikt rörande saken. Och vad kommer de säga? Jag vet inte. Det är omöjligt att veta.” Miritek höll hårt om armstöden. ”Vad gör jag om meddelandet säger att jag ska dra mig tillbaka, Erim!? Vad gör jag? Jag vet att det är fel, men tänk vad de skulle göra med mig om jag inte lydde… de skulle hänga mig, Erim! Det spelar ingen roll varför, de har hängt alla som gått emot…” Miritek kämpade för att behålla sina ögon slutna, och tyckte sig höra ett skrapande, en fjäder mot ett pergament, som snabbt flög fram.

”Det… det är en svår fråga,” fick Erim ur sig. ”Det är en mycket svår fråga.” Miritek väntade en stund innan han fortsatte, för att hinna lugna ner sig något.

”Det intressanta med ordergivning är att man inte verkställer något själv över huvud taget. Du tänker kanske inte på det särskilt mycket Erim, för du är den mest trogne person jag vet, och du skulle aldrig gå emot mig. Men när jag ger en order till någon är det alltid upp till mottagaren att utföra ordern. Om jag hade beordrat en soldat att hoppa ner från ett stup eller… en bågskytt att attackera en drake, hade de antagligen inte gjort det. Och de hade haft rätt! Det hade varit en idiotisk order. Jag hade aldrig gett en så idiotisk order. Jag hade inte klandrat någon som inte följde en så idiotisk order, heller. Hade du?” Han hörde pergamentet vikas ihop, och lite mer prassel. Han behöll ögonen stängda. Skrapandet upphörde.

”Nej, general. Vad tror du…”

”Men jag är bara general, och militären ska inte ifrågasätta politiska beslut. Jag har svurit en ed till Högsta Rådet, till hela Varencia. Jag måste göra min plikt…” Skrapandet satte igång igen, sedan slutade det abrupt. Han hörde tältduken vikas upp, det var nästan som på…

”Det… det har kommit. Budet, eh.”

”Vad?”

”Beslutet. En budbärare kom precis in och gav det till mig.” Miritek öppnade ögonen. Erim stod upp och höll fram ett kuvert i högerhanden, som darrade kraftigt. Sin vänsterhand höll han bakom ryggen.

”Tack.” Miritek tog det och satte sig i fåtöljen igen. Han kastade ett öga på Erim, som nu höll båda sina händer bakom ryggen. ”Vad har du där?”

”Inget, general.” Miritek nickade.

”Är det ett kuvert du har där?”

”Ja, general. Eh… jag fick också ett meddelande.” Skapare, vad han var en dålig lögnare. Miritek nickade igen och återgick till sitt kuvert. Han vände på det, och fick syn på sigillet.

”Det är Högsta Rådet sigill,” sade han överraskat. Erim svalde.

”Ja, general. Det var de som skickade meddelandet.”

”Men då…”

”Ja, general.”

Miritek såg länge på sigillet.

”Jag förstår. Vi öppnar det här kuvertet först.” Han rev upp kuvertet och läste meddelandet för sig själv. Sedan gav han det till Erim, som satte sig på mattgolvet och läste halvhögt.

”Vi höll till en början med er i bedömningen av situationen med iridierna, men andra omständigheter har fått oss att ändra uppfattning. Det är med djup sorg vi meddelar att hela befolkningen i staden Fern idag utplånades av svart magi, av riktningen att döma skickad från Saburam. Allt liv är borta, inte en enda person eller djur har överlevt. Träden är döda, gräset är dött, jorden är vitare än salt och ingenting kan längre växa. Inte en enda person överlevde, Fern har blivit en kyrkogård utan gravar. Som ni förstår kan vi inte låta detta gå obesvarat. Vi måste föra fram ett starkt budskap. Era order är att attackera fästet Saburam och plundra det på allt ni kan finna. Slakta allt motstånd med de brutalaste metoder er fantasi tillåter, och avrätta alla innevånare som försöker fly. Ta inga fångar, inte en iridier ska överleva. Att hämnas offren i Fern är det minsta vi kan göra.” Erim gav brevet till sin general. ”Det var allt. Signerat, Högsta Rådets medlemmar…” Erim och Miritek såg på varandra. Miritek knycklade ihop pergamentet och kastade iväg det med all sin kraft. Det mjuka tälttyget gav ingen tröstande duns, pergamentet rullade enbart ner på marken och vecklade ljudlöst ut sig.

Erim kunde bara förtvivlat se på.

”Det var *vi* som avledde iridiernas magi,” stötte Miritek fram. ”Den… den försvann bort, upp i luften. Men allt måste hamna någonstans… den hamnade i Fern.”

Miritek lutade sig bakåt i fåtöljen.

Han slöt ögonen och grät.